

„A tyhle ty naopak musím pečlivě uložit...“ pokračoval ve své samomluvě.

Muž s dívkou si zatím našli místo, kde některé trámy chléva přesahují ven a je po nich možné vyšplhat na jeho střechu.

„Pst!“ zarazila se dívka a udělala výstražné gesto prstem „Potichu! Nemaj tu psy?“

Žonglér se zaposlouchal a pak zavrtěl hlavou: „Ještě se nestačil zabydlet.“

Podívali se nad střechu chléva, kde stále ještě bylo vidět světlo v okně.

Gisell se zarazila: „Podívej, ještě je vzhůru! Vrátime se?“

To se žonglérovi nelíbilo: „Nesmysl! Pomůžu ti nahoru a podíváš se tam.“

„Co když mě uvidí?“

„Neuvidí. Venku je tma a on je zvyklý na světlo uvnitř.“

Dívka ale váhala: „Stejně...“ pak se sehnula, rukama sebrala prach ze střechy a pak si jím pečlivě zamazala obličej.

Žonglér zatím obhlížel situaci a rozhodl: „Stoupneš si mi na ramena a uvidíš dovnitř.“

Gisell se tedy opatrně vydala vzhůru, vylezla na střechu, a vždy, když se ozval praskavý zvuk pod její nohou, zastavila se a celá bez dechu čekala, jestli si toho někdo nevšimne. Jestli se nerozletí okenice... ale nic takového se nestalo a střecha chléva vydržela.

Za ní se nahoru pak vytáhl její druh. Přikrčili se a chvíli čekali, jestli si jich nikdo nevšiml. Ale nikde se nic ani nepohnulo. Bylo krásné noční ticho.

Pak si žonglér stoupl ke stěně, rozkročil se a rukama se zešíroka opřel o stěnu. Gisell se ho chytila a vylezla mu na ramena. Stál dál jako skála. Tak si na jeho ramena opatrně stoupnula chodidly a za pomoci rukou, kterými se opírala o stěnu, si stoupla a natáhla se, co nejvíc to dovedla.

Nakonec se rukama opravdu zachytila za ostění a vytáhla se nahoru tak, aby viděla přivřeným oknem dovnitř.

Plamen dohasínajících svíček ve svícnu se mihotal a mincmistr na svou práci viděl stále hůř. Díval se na listiny stále z větší blízkosti, až ho to přestalo bavit. „Tyhle účty musím zítra dát pokladníkovi, abych na to už nemusel myslet, a tohle už nebudu číst, to si nechám na zítra.“ Zabuřel si a promnul unavené oči. Toto rozhodnutí ho potěšilo. Listiny pak na stole nechal na dvou hromádkách, vstal, přivřel velkou truhlu a i s blikajícím svícnem odešel do vedlejší místnosti. Zavřely se za ním dveře a až ven bylo slyšet zarachocení klíče v zámku. Pak v místnosti nastala tma.

„Tak, co vidíš?“ Zeptal se netrpělivě žonglér. Gisell opatrně strčila do přivřeného okna a znovu se ze všech sil vytáhla nahoru, aby se podívala dovnitř. Okno se maličko otevřelo a skoro neznatelně vrzlo. I tak ji to vyděsilo a zase se spustila zpět na žonglérova ramena.

Chvilku bez dechu čekala, ale mincmistr Budiš měl tou dobou už asi úplně jiné starosti.

„Moc toho nebylo. Byla tu jen taková úzká škvírka.“

Žonglér chtěl vědět víc: „Odešel?“

„Jo,“ šeptla zase Gisell: „a zamknul za sebou.“

„Tak vidíš! Dočkali jsme se.“ Řekl polohlasem vítězoslavně. „Dostaneš se tam?“

„Stejně je to moc vysoko. Já už se na rukou nemůžu udržet...“

„Vysadím tě.“

Vzal ji za kotníky a vysadil nahoru.

Gisell se nakonec vsoukala oknem dovnitř. Uvnitř si na chvíli přidřepala pod okno a rozkukala se. Dům byl celý tichý a největší hluk nadělalo její rychle bijící srdce.

Potom se opatrně připlížila ke stolu, vzala číši a opatrně otevřela truhlu. Číši vložila do malé truhlice, tu zavřela a pomaličku odnesla k oknu. Otočila se a dlouho se rozhlížela a přemýšlela. Přitom si odmotala od pasu dlouhý řemínek, na jeden jeho konec uvázala truhlici a spustila ji z okna dolů. Žonglér si ji tam odvázal a uznale si mlaskl při pohledu na takový úlovek.

Dívka pak řemínek protáhla kolem pantu okna, aby oba konce visely dolů a opatrně se vytáhla ven z místnosti. Bosky balancovala na šikmém ostění, přidržovala se řemínku a rukou pomalu a opatrně přivřela okno, takže v něm zbyla zase jenom úzká štěrbinka. Pak si oddechla a pomaličku a opatrně se po řemínku spustila dolů. Dole ji žonglér chytil a pevně objal.

Gisell se mu ale jemně vysmýkla, jeden konec řemínku pustila a stáhla si ho celý dolů. Opatrně si sedli na střechu do stínu budovy. „Jsi úžasná. Bez tebe bych to nedokázal.“

„Proto jsem sem s tebou také šla.“ Objali se a žonglér jí pomohl dolů ze střechy chléva. Pak jí podal truhlici a nakonec sám seskočil. Chvíli zůstali zase příkrčeni

a poslouchali zvuky noci, protože jim přišlo až neuvěřitelné jak hladce se jim takový kousek povedl. Po chvílce se zvedli a zmizeli ve tmě.



Ve vzduchu ještě nedozněly verše svatého Václava, ale mše svatá v kostele Panny Marie už skončila. Dveře chrámu byly zešíroka otevřené a ven se po hloučcích trousili lidé.

Pražské tržiště bylo lidí – ostatně jako každý den - plné. Uprostřed vozů a procházejících lidí stála cisterna s vodou, a všude vládl nepřehledný mumraj. Scházelo se tu spousta lidí, kolem stálo mnoho stánků s nejrůznějším zbožím, počínaje drůbeží, přes hrnce a červenou keramiku, až po boty či drahé látky nebo koření. Prodával se tu dobytek, koně, kádě s kapry, štikami a jinými rybami, kůže, kožešiny... Do Prahy vřdycky za obchodem přicházeli obchodníci z dalekého okolí a zákazníci se pak stahovali sem za nimi. Okolní osady vlastně kdysi vznikly také díky tržišti – tržiště, to byl život. Domlouvání, přemlouvání, smlouvání, sjednávání a kupci i nakupující se překřikovali v jedné splývající zvukové hladině.

Na východním okraji tržiště stál na kamenné podezdívce kostel Panny Marie, vedle něj pak špitál pro cizince a na konci uličky, která vedla mezi nimi, byl průjezd do Ungeltu. V jihozápadním rohu tržiště byl rozestavěný

dvorec pro rychtáře, kterého se král rozhodl přestěhovat z hradu sem dolů do města, aby byl přímo ve středu dění. Tři zbývající strany tržiště uzavíraly k sobě se přimykající kamenné domy, z nichž leckteré se chlubily pyšnou věží tak, jak by se jejich majitelé rádi poměřovali s pány šlechtického stavu.

Vrzly mosazné panty velkých vrat - kostelník zavřel dveře dovnitř do kostela, a na podezdívce a schodech před kostelem se rozložili provensálští hudebníci.

„Irene tu ještě není?“ Zeptala se ostatních tanečnice Eleonora.

Fidulista mávl rukou a zašklebil se: „Už včera přece říkala, že má v plánu něco lepšího.“

„Nevím, jestli je to zrovna dobrý nápad...“ ozvalo se z hloučku.

Dudák zahrál několik tónů a pak spustil, aby byl co nejvíce slyšet. „Vážené publikum, pojd'te si poslechnout písni země provensálské, pojd'te si zatančit nebo se alespoň pojd'te potěšit pohledem na tanec naší krásné tanečnice. A jestli vydržíte déle, uvidíte i další kousky z naší produkce, máte jedinečnou možnost vidět vystoupení, které jsme včera i před králem s velkým úspěchem sklídili.“

Začali hrát a Eleonora tančila.

Nejdřív jeden temperamentní tanec. A po tanci jednu starou a krásnou píseň o vášnivé lásce smělého a statečného rytíře ke krásné králově dceři, která se zpívala po celém okcidentu a která tak pobuřovala biskupy a mnichy. V Praze jí naštěstí nikdo nerozuměl a tak její text nikoho nepohoršoval. Kolem se shlukovali lidé, které zaujaly tóny hudby či její zpěv. Někteří zase odcházeli, ale hodně jich